Tolaie

Oraşul e Dincolo. De partea ailaltă a ploii de foc. „Ploaie" îi zicem noi. Mama îi spune „barieră energetică". Da'tata râde:

– Ce ştie mă-ta!

Mama nu ştie. Ea n-a fost în Oraş. Nu cunoaşte „breşele" - ca tata.

Mama e femeie-de-mlaştină. Cât e ziua colindă smârcurile şi se-ntoarce vopsită până sub bărbie cu mâzgă puturoasă, cu bulbuci. Da' ne-aduce tolaie. Aduce pe puţin opt. Va să zică, una pentru fiecare!

– Ca să nu vă bateţi, fiarelor! spune, hlizindu-se. Şi ne mângâie. Da' noi ne ferim. Pentru că mama pute.

Şi tolaiele put. Ne ţinem de nas când luăm prima muşcătură. Pe urmă, aroma miezului înfrânge izu' cojii şi molfăim fericiţi fructele zemoase.

– Asta da dulceaţă! se bucură totdeauna Zorama, soră-mea a mare. Pentru că e singura care-şi aminteşte să fi mâncat v'odată altceva. Noi, ăilalţi, am fost înţărcaţi cu tolaie!

– Cu otrava asta! spune tata. Pentru că orăşenii nu mănâncă tolaie.

– Tolaiele modifică bioritmu', se vaietă mama. Creşti într-un an cât altu-n doi şi-ţi scurtezi viaţa c-o jumate!

– S-a deşteptat mă-ta! râde tata.

– Ba creştem într-un an cât alţi-n trei, spune Zorama, când suntem singuri acasă. Şi noi o credem. Pentru că Zorama e prietenă cu băboiul, cu Lonia cocoşata,

doftoroaia. Aia i-a zis că-i de rău când şezi, ca noi, în cochilia unui melc de mlaştină.

Cochilia a adus-o mama. Că-i uşoară, o pot ridica şi io, c-o singură mână. Pentru că-i ciur. Au cutreierat-o filiformii, viermii-de-mocirlă, într-o veselie! De-aia tata n-a luat-o în oraş. Nimeni n-ar fi dat pe ea nici o para chioară! („Para"îi zicem noi. Mama îi spune „subunitate de credit"!)

Da' cochilia-i aur pentru noi. Că găurile-s mărunte, ca bortelite de acu' fluturelui orb, ăla de te-nţeapă când eşti mânjit cu suc de tolaie, şi ne distrăm a-ntâia când le-nfundăm cu clei de urechi - la Vreme-de-ploaie.

– în oraş nu plouă, zice tata.

– Oraşu' are cupolă, zice mama.

– Da' pe noi nu ne primesc în Oraş, zice tata.

– Noi suntem imigranţi, zice mama.

– Ba o să ne primească, zice Zorama. După ce-om plăti „împământenirea"! De-aia se furişează tata în Oraş. Ca să se-mbogăţească!

Nu ştim cum se-mbogăţeşte tata.

– Muncind! ne spune mama.

– Ba vânzându-şi sămânţa, spune Zorama, când suntem singuri acasă. Că sunt burjui de vor să-şi altoiască neamu'!

– Are dreptate, zice Goro, singuru' nostru frate. Şi el nu vorbeşte degeaba. El a fost odată în Oraş, cu tata.

– Cum e acolo? îl întrebăm, pentru că tata nu ne povesteşte niciodată. E adevărat că străzile sunt vii?

– E-adevărat. Că umblă, care mai iute, care mai agale ... Da' străzile-s pentru Milogi. Care e Barosan se plimbă în cutie plutitoare! Iar pentru de-alde noi sunt la canaleee! Nu m-am târât ca-n ziua aia toată viaţa mea! Da' nu te poţi sui pe străzi dacă n-ai semnu' de identitate!

– Ăla-i o stea în palma stângă, zice Zorama. Lonia are, i-am văzut-o. Da' i-au dezactivat-o când au dat-o afară!

– De ce au dat-o pe Lonia afară din Oraş? Zorama nu ştie.

Da' mama a aflat. Păi cum nu, dacă bate mlaştina cot la cot cu tot soiu' de cumetre cu gura spurcată!

Lonia cumpăra tolaie. De la Milogi. Că, din toţi Orăşenii, doar ăia se amestecă cu noi,

cu pleava. Şi iau tolaie la schimb, pentru mărunţişuri strânse din cerşit. Mama are de la ei un ceas şi-un pieptene.

Milogii vând tolaie Şarlatanilor, ca de-alde Lonia, care le fierb, le amestecă cu praf de cochilie şi fac turte. Pe alea le cumpără Traficanţii şi le cară care-ncotro, câtu-i galaxia!

– Le zice Oniricos, spune mama, şi ăia bucşiţi de bani se bat pe ele. Că ei halesc o turtă şi visează o lună!

Tata se strâmbă.

– Ce ştie mă-ta!

Păi chiar! La ce s-ar bate ăia? Că tot aşa gătim şi noi tolaiele când facem provizii pentru Vremea-ploii. Şi nu visăm nimic! Că aia nu e vreme-de-dormit! Pentru că ne uităm cum spală ploaia smârcurile, cum se deschide Oraşu' şi cum ies Barosanii. Cum ies, cum ţopăie, cum chiuie şi cum aplaudă. Şi cum o tulesc, îmbrâncindu-se, când dau năvală melcii. Vin

puzderie, şi-s d-ăia gata să se dizolve, boşorogi de lasă-n urmă bale unsuroase, tuciurii, cu clăbuci - şi astea umplu mlaştina la loc! Ş-acuma noi aplaudăm! Pentru că am muri de foame dacă n-ar fi ea!

– Ce tot îndrugi?! îmi zice mama când deschid vorba despre ploaia care-a fost. Cum o să piară smârcurile?! Păi nu acolo merge tac-tu-n Vremea-ploii, ca să smulgă tolaie crude, să le punem la uscat? Da' nu găseşte niciodată, că de când îl ştiu e tot nepriceput!

– Ce ştie mă-ta! spune tata. Cum o să fiu în smârc în Vremea-ploii?! Sunt în Oraş, pentru c-atunci mi-apare semnu' şi pot să calc pe străzi, şi ...

Nu-I mai ascult. Strâng pumnii şi mă chinui să nu plâng. Aş plânge, dacă n-aş vedea o pe Zorama - aia de ştie tot! - râzând pe înfundate, ascunsă, cum îi place ei, într-un cotlon.